het woord van de week

1 Corinthiërs 1:17

Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen, en dat niet met wijsheid van woorden, om niet het kruis tot een holle klank te maken.

Het is zeker niet de bedoeling van Paulus om zich met deze woorden geringschattend over de doop uit te laten, alsof die niet van belang zou zijn. Integendeel, we weten vanuit bijvoorbeeld Romeinen 6 hoe hij de doop op zijn werkelijke waarde weet te schatten. In dit woord aan de Corinthiërs wil hij duidelijk maken waar zijn roeping ligt: in het verkondigen van het evangelie. Tegelijk zegt hij hierbij iets uiterst belangrijks met betrekking tot het hoe en wat van die verkondiging - zeker ook voor onze tijd - terwijl wat hij zegt onthullend is ten aanzien van de gemeente van Corinthe en zo als het ware een 'verborgen' vermaan inhoudt. Ook voor ons?

Paulus spreekt hier namelijk Grieken aan, van nature mensen voor wie 'wijsheid', en dan met name de vrucht van het denken - 'de wijsheid der wereld' - zo belangrijk is. Het Griekse denken, dat sowieso in haar essentie haaks staat op het joodse, maar zeker ook op het nieuwtestamentische denken en beleven. Een wijsheid die in het Licht van God dan ook zondermeer en zonder verdere toelichting dwaasheid heet, terwijl omgekeerd Gods wijsheid in hun ogen als dwaasheid wordt beschouwd. Als een en ander ergens expliciet naar voren komt dan wel bij het kruis (vers 20). Schijnbaar liepen de Corinthiërs het risico het kruis te veel te benaderen en te prediken vanuit de 'eigen wijsheid' in plaats vanuit de wijsheid van God. Wat zij schijnbaar niet beseften was, dat het kruis op die manier tot een holle klank werd gemaakt. Dat wil feitelijk zeggen, van haar kracht beroofd. Juist het kruis blijkt volgens Paulus het hart van het evangelie en dus van de verkondiging.

En als iemand in elk opzicht van zijn bestaan heeft ervaren wat de kracht van het kruis is, dan is het wel Paulus geweest. Het heeft hem gegrepen en juist daardoor heeft hij het qua waarde aan inhoud begrepen. Hij weet als niemand zo goed wat de kracht is van de verkondiging van het evangelie, het kruis. Het confronteert je met jezelf, het ontmaskert en onthult. Het laat je werkelijke verhouding tot God zien: 'waarom vervolg je Mij'. Het raakt je tot in het diepst van je wezen: 'Adam waar ben je'. Als dat je gebeurt, overkomt, kun je jezelf niet redden, je Ik handhaven. Dan wordt duidelijk wat Jezus verkondigde, namelijk dat alleen in het verliezen van jezelf het vinden van het leven ligt. Hoe wars hiervan is tot op vandaag het werelds denken, een denken dat als in de tijd van toen, de tijd van de Grieken, gedreven wordt door de drang tot zelfverwerkelijking en zelfhandhaving. Paulus heeft zijn schuld gezien in de confrontatie met de gekruisigde, maar opgestane Here Jezus Christus. Hij heeft gebogen en *toen* de helingskracht van het kruis ervaren. De schubben vielen van zijn ogen, hij werd volkomen vrij, nieuw. Is dat nog steeds de inhoud van de verkondiging? Of wordt de verkondiging al meer gekenmerkt door een omgaan met het kruis als in de tijd van de gemeente van Corinthe - een boodschap van niet meer dan menselijke wijsheid met als doel een foute redding van het Ik - een verkondiging met het kruis als weg tot zelfverwerkelijking en zelfhandhaving, een oppoetsen van het Ik. Zoals voor toen gold, geldt ook voor nu: dat is dwaasheid. Wie kiest, o verdwaasde, voor het leven de dood?